

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobkyně: M. P.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR

se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2021, čj. OAM-200/ZA-ZA12-ZA05-2021,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 15. 6. 2021 neudělil žalovaný správní orgán žalobkyni mezinárodní ochranu, odkázal na ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalovaný po provedeném správním řízení neshledal, že by žalobkyně byla ohrožena v zemi původu azylově relevantním pronásledováním, nebyly shledány ani důvody pro udělení azylu humanitárního charakteru či pro udělení doplňkové ochrany. Z pohledu ustanovení § 13 a § 14b) zákona o azylu žalovaný uzavřel, že mezinárodní ochrana

nebyla udělena ani žádnému z rodinných příslušníků žadatelky a jejich podmínky tak naplněny nebyly rovněž.

II. Žalobní námitky

3. Žalobkyně namítala porušení zákona o azylu, ale i zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zde konkrétně v ustanovení § 2, 3, 36, 50, 52 a 68. Dle názoru žalobkyně nebyl v jejím případě dostatečně zjištěn skutkový stav věci, rozhodnutí proto považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalobkyně v průběhu řízení věrohodně vypovídala, obává se konfliktu mezi Arménií a Ázerbájdžánem, v zemi původu nemá žádné rodinné zázemí, její matka žije v ČR. Matka měla v zemi původu problémy s věřiteli. Žalobkyně se obává návratu do země původu z důvodů ohrožení válečným konfliktem, z důvodů humanitárních a rodinných.
4. V žalobě dále žalobkyně citovala závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006, kdy se soud zabýval otázkou přiměřené pravděpodobnosti, která je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší, než pravděpodobnost, že nenastane. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením správního orgánu, že možnost obnovení konfliktu mezi Arménií a Ázerbájdžánem je nepodloženou spekulací a pokud by byl obnoven, dopadal by pouze na vojenský personál. Sám žalovaný obnovení konfliktu připouští a usuzuje tak z historie předmětného konfliktu, uznal i značné ztráty na životech civilních obyvatel při jeho poslední eskalaci v r. 2020. Obavy žalobkyně uvedeným vlastně potvrdil, poté ale rozhodl opačně, rozhodnutí je z uvedeného pohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Konečně, žalovaný se zcela nedostatečně zabýval dalšími tvrzeními žalobkyně – neexistencí vazeb v zemi původu a přítomností matky v ČR. Žaloba ze všech uvedených důvodů navrhla zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný správní orgán podal písemné vyjádření k žalobním námitkám dne 25. 8. 2021, uvedl, že s těmito nesouhlasí, neboť při svém rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti, které žalobkyně sdělila v průběhu řízení, přihlédl k nim a pro posouzení situace si shromáždil potřebné podklady. Žalovaný uvedl, že přijaté řešení reaguje na konkrétní okolnosti případu a je patřičně odůvodněno. U žalobkyně absentují jak důvody pro udělení azylu, tak i doplňkové ochrany.
6. U žalované se jedná o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán uvedl, že se jedná o dospělou, zdravou, svéprávnou a práceschopnou ženu. Po vycestování z vlasti v lednu t.r. žila dva měsíce u kamarádky v Ruské federaci, kde se marně pokoušela najít práci a ačkoliv v zemi původu neměla evidentně žádný bezprostřední důvod k azylově relevantním obavám, jak dokládají její sdělení, po pobytu v Rusku zvolila nelegální příjezd do ČR. Fakt, že na zdejším území žije její matka a ve vlasti nikoho nemá, nespadá mezi skutečnosti, pro něž by jí měla být udělena mezinárodní ochrana. V případě zájmu o zdejší pobyt mají cizinci k dispozici možnost využít institutů zákona o pobytu cizinců, za splnění jeho podmínek může žalobkyně řešit svoji situaci touto cestou. V jejím případě žalovaný zhodnotil, že absentuje důvodná potřeba dožadovat se udělení specifického postavení osoby

požívající mezinárodní ochranu. Přítomnost matky v ČR a případná absence zázemí v Arménii nepředstavuje v případě žalobkyně akceptovatelný důvod k obavám z pronásledování či ze skutečného nebezpečí vážné újmy a nejedná se ani o okolnost hodnou zvláštního zřetele. Ani v žalobě žalobkyně blíže nespecifikuje, z jakého důvodu by jí měl žalovaný zcela výjimečnou formu azylu udělit.

7. Ve vztahu k § 14a odst. 2 písm. d) žalovaný odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008, v otázce obav ze znovuoobnovení arménsko-ázerbájdžánského konfliktu odkázal žalovaný na str. 6 svého rozhodnutí, kde vymezil, proč aktuálně žalobkyně ozbrojeným konfliktem ohrožena není. Tvrzení žalobkyně pak v uvedeném směru považuje za zcela obecné a spekulativní, nevykazující dostatečnou míru individualizace ve smyslu judikatury, např. rozhodnutí NSS ze dne 27. 9. 2016, čj. 6 Azs 166/2016. Ani žalobní tvrzení nedisponuje potenciálem zvrátit věcně správné a zákonné rozhodnutí žalovaného, protože ten nevycházel pouze z jejích sdělení, ale využil pro zhodnocení jejích informací i aktuální zprávy o zemi původu, které žalobkyně po seznámení se s nimi nijak nedoplnila. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu dále popsaného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.
9. Ze správního spisu plyne, že žalobkyně poskytla ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovanému údaje dne 9. 4. 2021, kdy uvedla, že je státní příslušnicí Arménské republiky, téže národnosti. Jako své náboženské přesvědčení označila arménskou apoštolskou církev, politické přesvědčení nemá, nezajímá se o politiku. Je rozvedená, děti nemá, Arménii opustila asi 24. 1. 2021, jela autem do Ruska, tam žila asi dva měsíce u kamarádky a odjela 22. 3. 2021, dne 24. 3. 2021 přijela do ČR. Přijela nelegálně, autem, doklad i telefon ztratila po cestě. V ČR již dříve v r. 2019 žádala o azyl, jako důvod své žádosti sdělila, že všichni ví, že mezi Arménií a Ázerbájdžánem je válka, je nebezpečí, že může znovu propuknout, ohrožuje ji tak výbušná tamní situace. V ČR má matku, v Arménii nikoho nemá. Týž den v rámci provedeného pohovoru žalobkyně sdělila, že dřívější její žádost o azyl probíhala proto, že měla potíže s manželem a matku v České republice. Svoji žádost tehdy vzala zpět, neboť manžel chtěl cestovat do Ameriky a mohl mít potíže s vízem, když ona byla žadatelkou o azyl. Žalobkyně dále sdělila, že do ČR přicestovala, protože tu má matku. Naposledy v Arménii žila v domě manžela sestry, s orgány své vlasti žádné problémy neměla. Neměla problémy ani při vycestování. K současným důvodům své žádosti sdělila, že v Arménii nic nevlastní, nemá tam žádné blízké. Hrozí i případná situace dopadu války na její osobu, jako na všechny ostatní obyvatele. V Arménii jí pomáhala sestra, ona sama neměla zaměstnání, nemohla si najít práci. Snažila se najít si práci v Rusku, ale neměla potřebné doklady. Pokud by se měla vrátit do vlasti, její matka by zde trpěla odloučením, společně v Arménii bydlet nemohou, nemají kde, nedá se tam sehnat práce, matka má značné dluhy, které nedokázala splatit, a věřitelé by ji mohli

ohrožovat. Ve správním spise se dále nachází Protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 26. 5. 2021, žalobkyně se s podklady seznámila, nechtěla se k nim blíže vyjadřovat a nežádala jejich doplnění.

10. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
- c) V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jestliže byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

11. Krajský soud po přezkoumání věci konstatoval, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně nesdělila žádnou skutečnost, na základě které by bylo možné usuzovat, že ve své vlasti vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu znění § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by měla být azylově relevantně pronásledována. Sama uvedla, že o politiku se nezajímala a nemá ani žádné politické přesvědčení. Své důvody opuštění vlasti popsala tak, že nemohla sehnat práci, v zemi původu existuje napětí mezi Ázerbájdžánem a Arménií a její matka žije v ČR. Soud pak plně odkazuje na závěry, učiněné žalovaným na str. 3 a 4 svého rozhodnutí, kde odůvodnil, proč nelze ani zvažovat naplnění podmínek § 12 písm. b) z žalobkyní sdělených informací v průběhu správního řízení, neboť o žádných důvodných obavách z pronásledování z tam upravených zákonných důvodů nehovořila. Krajský soud rovněž na základě seznámení se s informacemi, sdělenými žalobkyní v průběhu správního řízení žádný důvod pro zvažování naplnění podmínek § 12 zákona o azylu neshledal.
12. Jak plyne ze znění ustanovení § 13 a § 14b) zákona o azylu (viz shora), žalobkyně nesplňuje podmínky těchto ustanovení, neboť ve smyslu těchto ustanovení nebyla žádnému z rodinných příslušníků žalobkyně v České republice mezinárodní ochrana udělena.
13. Možné naplnění podmínek azylu z humanitárních důvodů (§ 14 zákona o azylu) žalovaný hodnotil na str. 4. Uvedl, že se jedná o osobu zdravou, svéprávnou, plně samostatnou, s adekvátním rodinným zázemím ve vlasti, žalovaný hodnotil na základě shromážděných podkladů o situaci v zemi původu žalobkyně i tamní dostupný rámec zdravotní péče a sociální podpory a podpory při vstupu na trh práce. Z podkladů jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně na základě uvedené situace nemůže naplnit podmínky pro udělení humanitárního azylu, neboť v dané zemi původu taková situace neexistuje. I závěr o neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu byl, dle přesvědčení soudu, zhodnocen správně a v souladu s platnou právní úpravou i dostatečnou judikaturou českých soudů.
14. V žalobě prakticky žalobkyně atakovala pouze ustanovení § 14a) zákona o azylu, když tvrdila, že mezi Ázerbájdžánem a Arménií může kdykoliv v budoucnu znovu vzplanout širší konflikt, který bude ohrožovat civilní obyvatelstvo a je proto na místě, aby jí byla udělena doplňková ochrana z uvedeného důvodu. Krajský soud předně uvádí, že žalovaný shromáždil dostatečné a aktuální podklady pro posouzení této hrozby, těžil z různorodých podkladů, citovaných jednak v Protokolu (bod 9), jednak na str. 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný neshledal žádné azylově relevantní ohrožení pro případ návratu žalobkyně do země původu, které by mohly vyplývat z podání její žádosti o azyl v cizině. V Arménii k žádné podobné diskriminaci navrátilších se osob nedochází, žalobkyně není ohrožena žádnou vážnou újmou, upravenou cit. ustanovením v odst. 2.
15. K případné eskalaci konfliktu mezi oběma státy žalovaný z dostupných podkladů uvedl, že spornou enklávou těchto území je Náhorní Karabach, o který obě země vedou dlouhodobé spory. Od konce války, která se vedla v letech 1988 až 1994, bylo území pod kontrolou neuznané tzv. Republiky Arcach, pod vojenskou kontrolou Arménie. Od konce září do listopadu 2020 probíhaly nové boje, které si vyžádaly značné vojenské ztráty na životech na obou stranách, rovněž mezi civilisty. Dne 10. 11. 2020 pak byla vyhlášena dohoda, uzavřená mezi prezidentem Arménie, Ázerbájdžánu a

Ruska, a to o vyhlášení mj. úplného zastavení palby a všech bojových akcí v zóně konfliktu v Náhorním Karabachu. Mj. uvedená dohoda formalizovala územní zisky Ázerbájdžánu ve válce a jako garanta klidu zbraní stanovila ruské ozbrojené síly, které budou na území rozmístěny po dobu 5 let s automatickým prodloužením. Z uvedených skutečností pak žalovaný dovodil, že na cit. území v současnosti neprobíhá ozbrojený konflikt, který by pro žadatelku představoval jakékoliv nebezpečí. Mezi oběma státy ohledně Náhorního Karabachu probíhalo dlouhodobé napětí, které v různé frekvenci do ozbrojených střetů přerůstalo, podobná situace může nastat i v budoucnu, ohrožen je v této souvislosti především vojenský personál, který se takových střetů účastní, nikoliv veškeré civilní obyvatelstvo Arménie. Obavy žalobkyně nelze proto označit jinak, než jako pouhé spekulace, nemající oporu v reálném stavu po 10. 11. 2020.

16. Krajský soud plně na uvedenou argumentaci žalovaného odkazuje, považuje ji za správnou a souladnou se shromážděnými podklady, naopak, žalobkyně prakticky nic, co by jakkoliv podporovalo její obecně vyjádřené obavy, nedoložila. I krajský soud nemohl dospět k jinému závěru, než že žalobkyní vyjádřené obavy nenaplňují podmínky cit. ustanovení § 14a zákona o azylu a nemohly proto znamenat udělení doplňkové ochrany z důvodů, tímto ustanovením upravených.
17. Krajský soud dále připomíná, že i kdyby došlo v zemi původu žalobkyně k zásadnější změně situace poté, co zem žalobkyně opustila, musel by žalovaný vážit konkrétní skutkové okolnosti tak, aby mohl dospět k závěru, že žalobkyně je či není ohrožena reálným nebezpečím mučení či nelidského nebo ponižujícího zacházení, právě i např. v souvislosti se zhoršením určitého ozbrojeného střetu na určité části území. Taková situace však v případě žalobkyně nenastala, žalobkyně sama v průběhu řízení uvedla, že by jí případně hrozilo nebezpečí, kterým by byli ohroženi i další občané země. Situace se ovšem popsaným způsobem nevyhrotila ani v průběhu soudního řízení, a krajský soud nemůže předjímat případný možný vývoj výše popsané situace do budoucna. Žalobkyní namítaná „přiměřená pravděpodobnost“ tak v úvahu v daném případě nepřípadá (srovnej např. závěry rozhodnutí NSS ze dne 21. 5. 2008, čj. 2 Azs 48/2007).
18. Jak z informací uvedených žalobkyní v průběhu správního řízení plyne, žalobkyně přicestovala do ČR za svojí matkou, azylově relevantní skutečnosti neměla, její žádost o udělení mezinárodní ochrany tak nelze charakterizovat jinak, než jako zcela účelovou, tedy podanou za účelem legalizace zdejšího pobytu. O tom, že k takovému účelu institut mezinárodní ochrany sloužit nemůže, existuje bohatá soudní judikatura, soud připomíná např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, čj. 4 Azs 129/2006. V případě žalobkyně by jistě bylo možné využít institutů, upravených zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, neboť zákon o azylu upravuje specifické situace vážného ohrožení života a zdraví osob, které zažily v zemích původu azylově relevantní pronásledování, nebo kterým taková hrozba reálně po návratu do země původu hrozí. U žalobkyně žádné takové vážné ohrožení konstatováno nebylo a konstatováno na podkladě dostupných reálií ani být nemohlo. Krajský soud proto považoval po přezkoumání věci žalobou napadené rozhodnutí za souladné se zákonem o azylu i správním řádem a žalobu zamítl dle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.

V. Náklady řízení

19. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází ze znění ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovaný, který ve věci úspěšný byl, náhradu nákladů řízení nevyčísil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. března 2022

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně